

JUDr. ROBERT PELIKÁN, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne : 14. 2. 2017
Čj. MSP-578/2015-OD-SPZ/2
Počet listů: 4
Přílohy: 6

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Obviněný R. Š. – stížnost pro porušení zákona

Přílohy:

Kopie trestního spisu Obvodního ředitelství policie Praha IV, č.j. KRPA-89799/TČ-2013-001472-TOXI

Kopie relevantních materiálů ze spisu Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 sp.zn. 1 ZT 159/2013, doplněná o kopii usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23.9.2015, sp.zn. 7 To 343/2015, dále kopie usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25.3.2015, sp.zn. 67 To 86/2015, kopie usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9.9.2015, sp.zn. 5 To 330/2015 a kopie výňatku z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17.6.2015, sp.zn. 67 To 171/2015

Podle § 266 odst. 1 tr. řádu podávám **v n e p r o s p ě c h** obviněného R.Š.

s t í ž n o s t p r o p o r u š e n í z á k o n a

proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19.08.2014, sp. zn. 7 To 316/2014, které nabylo právní moci téhož dne.

Dne 13.06.2014 podala státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 ve věci zde vedené pod sp. zn. 1 ZT 159/2013 obžalobu na R.Š., pro zločin nedovolené výroby a jiného

nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že

1. od roku 2010 do současnosti, v bytě v 8. patře v Praze 4, v ul. , prodal v cca třiceti případech drogu heroin v množství 0,5 g za částku 500,- Kč, a dále prodal v cca dvaceti případech drogu pervitin v množství 0,5 g za částku 500,- Kč M.H., což představuje nejméně 15 g heroinu a 10 g pervitinu,
2. v roce 2010 po dobu 7 měsíců v Praze 3 či jinde v Praze, prodával denně drogu pervitin po 1 g za 1.000,- Kč a drogu heroin po 2 g za 2.000,- Kč a v době od února do prosince 2012 v bytě v Praze 4, v ul. , prodával denně drogu pervitin po 1 – 2 g a drogu heroin po 2 – 3 g, a to J.S., což představuje nejméně 540 g pervitinu a 420 g heroinu,
3. v období od roku 2011 do současnosti před domem v Praze 4, v ul. , prodal drogu pervitin ve dvou až třech případech po 0,3 g za částku 500,- Kč, a dále v dubnu 2013 před domem v Praze 4, v ul., prodal drogu pervitin v jednom případě v množství 0,3 g – 0,4 g za částku 300 – 400,- Kč, a to prostřednictvím třetích osob D.V., což představuje nejméně 0,9 g pervitinu,
4. od května 2012 do května 2013 u bytu v Praze 4, v ul., prodal drogu pervitin v nejméně deseti případech po 0,5 g za částku 500,- Kč P.J., což představuje nejméně 5 g pervitinu,
5. nejméně od září 2012 do současnosti v bytě v 8. patře v Praze 4, ul., prodal v cca čtyřiceti případech drogu pervitin v množství 1,5 až 3 g za cenu 1.500,-Kč až 2.000,- Kč, a dále prodal v cca čtyřiceti případech drogu heroin v množství 1 – 3 g za cenu 900 – 1.000,- Kč za 1 gram, a to M.H., což představuje nejméně 60 g pervitinu a 40 g heroinu,
6. nejméně od listopadu 2012 do zadržení dne 28.05.2013, v bytě v 8. patře v Praze 4, v ul., neoprávněně vyráběl drogu pervitin (metamfetamin) za pomoci domácí laboratoře, chemických a pomocných látek a prekursorů (léčivých přípravků s obsahem pseudoefedrinu) a přechovával pervitin, předměty, chemikálie a prekursory určené k výrobě omamných a psychotropních látek,
7. od března do dubna 2013 u domu v Praze 4, v ul., prodal drogu pervitin v pěti až šesti případech po 0,5 g za částku 500,- Kč D. K., což představuje nejméně 2,5 g pervitinu,
8. v dubnu 2013 v bytě v Praze 4, v ul., prodal drogu pervitin ve dvou případech v množství 0,2 – 0,3 g za částku 200,- Kč až 300,- Kč I. W., což představuje nejméně 0,4 g pervitinu,
9. v blíže nezjištěné době v bytě v Praze 4, v ul., v jednom případě poskytl zdarma drogu pervitin v množství 0,3 g – 0,5 g T. K.,

přičemž metamfetamin je uveden v příloze č. 5 nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek, jako látka psychotropní, zařazená do Seznamu II podle Úmluvy o psychotropních látkách, a pseudoefedrin je streoizomerickou formou látky efedrin, který je uveden v kategorii I přílohy nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 273/2004 a v kategorii I přílohy nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 111/2005 jako prekurzor a diacetylmorfin (heroin) je uveden v příloze č. 3 nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek, jako látka omamná, zařazená do Seznamu IV podle Jednotné úmluvy o omamných látkách.

Po předběžném projednání obžaloby rozhodl Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením ze dne 09.07.2014 sp. zn. 6 T 109/2014 tak, že postupem dle § 188 odst. 1 písm. e) tr. řádu vrátil věc

státnímu zástupci k došetření. V odůvodnění tohoto svého rozhodnutí nalézací soud s odkazem na předchozí rozhodovací praxi Městského soudu v Praze konstatoval, že v případě distribuce omamných látek je nutno hledět na každý jednotlivý případ distribuce jako na samostatný skutek ve smyslu ustanovení § 12 odst. 12 tr. řádu. O takovém dílčím útoku tedy musí být nejen samostatně rozhodnuto, ale současně musí být ve vztahu k němu řádně zahájeno trestní stíhání. Tyto podmínky však v dané trestní věci splněny nebyly, neboť trestní stíhání bylo zahájeno pouze pro skutky popsané pod body 1., 5., 6. a 8. obžaloby. V případě zbývajících dílčích útoků trestní stíhání řádným způsobem zahájeno nebylo a obviněný k nim v přípravném řízení nebyl ani vyslechnut. Na této skutečnosti nic nemění ani obecný popis skutku uvedený pod bodem 5 usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 28.05.2013, dle kterého obviněný „*od přesně nezjištěné doby, nejméně od září 2012 do současné doby, v Praze 4, ul., v okolí a na dalších místech v Praze prodal či poskytl drogu pervitin v přesně nezjištěných případech, množství a ceně, dalším dosud neztotožněným osobám závislých na omamných a psychotropních látkách*“. Takový popis je totiž dle přesvědčení nalézacího soudu zcela nekonkrétní, v rozporu s ustanovením § 160 odst. 1 tr. řádu, a nezavazuje orgány činné v trestním řízení povinnosti zahájit usnesením trestní stíhání pro tyto dílčí útoky a následně k těmto jednáním obviněného i vyslechnout. Kromě toho je však pod bodem 2. obžaloby obviněnému kladena za vinu distribuce drogy pervitinu v roce 2010 na Praze 3, tedy zcela mimo rámec předmětného generálního bodu 5) uvedeného v usnesení o zahájení trestního stíhání.

Proti tomuto usnesení podal dne 17.07.2014 státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 stížnost, kterou následně dne 24.07.2014 písemně odůvodnil. Státní zástupce ve svém odůvodnění především poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu, dle které jednotlivé prodeje drogy nejsou dílčími útoky pokračujícího trestného činu, a proto k pouhé změně ve vymezení okruhu osob, jímž byla droga distribuována, není vydání usnesení dle § 160 odst. 5 tr. řádu zapotřebí. Dále pak odkázal na judikaturu Vrchního soudu v Praze týkající se náležitosti skutkové věty usnesení o zahájení trestního stíhání s tím, že předmětné usnesení jí odpovídalo.

S takovou argumentací se však Městský soud v Praze jako soud stížnostní neztotožnil a podanou stížnost jako nedůvodnou usnesením ze dne 19.8.2014, sp.zn. 7 To 316/2014, dle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí pak odkázal na vlastní předchozí rozhodovací praxi a konstatoval, že pokud je předmětem obžaloby vícero samostatných skutků, za které se dle § 12 odst. 12 tr. řádu považují také dílčí útoky pokračujícího trestného činu, musí být o každém z nich nejenom také samostatně rozhodnuto, ale současně musí být ve vztahu k němu rovněž řádně zahájeno trestní stíhání. Tak tomu však dle přesvědčení stížnostního soudu ve shodě s argumentací soudu nalézacího v dané věci nebylo. Městský soud v Praze nad rámec argumentace vyslovené již soudem nalézacím konstatuje, že pokud orgány činné v trestním řízení zjistí další skutky spočívající v distribuci drogy konkrétně vymezeným osobám, v přesně vymezeném rozsahu a se stanovením místa a času, je třeba pro tyto dílčí útoky rovněž zahájit trestní stíhání dle § 160 odst. 1, 5 tr. řádu. V tomto směru Městský soud v Praze nepřijal námitku státního zástupce, že se jednalo o pouhé upřesnění „generálního“ popisu skutku uvedeného v bodě 5 původního usnesení o zahájení trestního stíhání, neboť se jedná o popis zcela nekonkrétní, do jehož časového vymezení navíc převážná většina „upřesněných“ dílčích útoků nespadá.

Podle ustanovení § 116 tr. zákoníku se pokračováním v trestném činu rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.

Podle ustanovení § 12 odst. 12 tr. řádu se skutkem podle tohoto zákona rozumí též dílčí útok pokračujícího trestného činu, není-li výslovně stanoveno jinak.

Podle § 160 odst. 5 tr. řádu, vyjde-li během vyšetřování najevo, že se obviněný dopustil dalšího skutku, který není uveden v usnesení o zahájení trestního stíhání, postupuje se ohledně tohoto skutku způsobem uvedeným v odstavci 1 a 2.

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu nadřízený orgán zamítne stížnost, není-li důvodná.

Citovanými ustanoveními se však Obvodní soud pro Prahu 4 a následně ani Městský soud v Praze důsledně neřídily.

Skutkem v hmotně právním smyslu se podle respektované teoretické doktríny, stejně jako rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, rozumí všechny projevy vůle pachatele navenek, které jsou příčinou následku významného z hlediska trestního práva, pokud jsou zahrnuty zaviněním. Rámec aktů zahrnutých do jednání je vymezen trestněprávně relevantním následkem, jehož musí být toto jednání příčinou a který je znakem příslušného trestného činu. Takový konkrétní následek tedy spojuje jednotlivé dílčí akty pachatele do jednoho celku a zároveň je odděluje od jiných skutků téhož pachatele. Za samostatné skutky pak nelze považovat takové jednotlivé akty, které všechny směřují k témuž trestněprávně relevantnímu následku.

Z argumentace stížnostního soudu shodně jako soudu nalézacího vyplývá, že základní vada, která je postupu státního zástupce vytýkána, má co do své podstaty charakter porušení postulátu zachování totožnosti skutku. Dle přesvědčení stížnostního soudu představovaly konkrétní distribuční (prodejní) akty omamných a psychotropních látek dílčí útoky pokračujícího trestného činu. Pokud tedy v dané věci nebylo pro jednotlivé případy prodeje zahájeno trestní stíhání dle § 160 odst. 1, 5 tr. řádu, nebyla totožnost skutku zachována.

Takové závěry nicméně aktuální rozhodovací praxi Nejvyššího soudu týkající se problematiky drogových trestných činů neodpovídají. Ve svém důsledku pak mohou mít zásadní význam nejenom pro řádný postup při zahajování trestního stíhání obdobné trestné činnosti, ale rovněž pro konečné rozhodnutí ve věci a případný vznik překážky *res iudicata* v případě, pokud některé části jednání obviněného, chybně posuzované jako dílčí útoky pokračujícího trestného činu, nebudou v řízení dostatečně prokázány.

Dle judikatury Nejvyššího soudu, který se touto problematikou ve své rozhodovací praxi již opakovaně zabýval, přitom platí, že v případech, kdy ke spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku došlo jediným jednáním pachatele, jímž v určité době a na určitém místě prodával omamné či psychotropní látky více osobám, nepředstavuje jejich prodej ve vztahu k jednotlivým osobám dílčí útoky pokračujícího trestného činu ve smyslu ustanovení § 116 tr. zákoníku a § 12 odst. 12 tr. řádu. Pokud se za této situace v průběhu trestního stíhání v popisu skutku okruh osob, kterým pachatel prodával omamné nebo psychotropní látky, oproti vymezení těchto osob v usnesení o zahájení trestního stíhání či v obžalobě pouze změní (upřesní), pak taková změna není důvodem k postupu podle § 160 odst. 1, 5 tr. řádu, tj. k zahájení trestního stíhání pro další skutek [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2007, sp. zn. 7 Tdo 1480/2006 (publikováno pod č. 6/2008 Sb. rozh. tr.)]. Trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 tr. zákoníku přitom může mít povahu trestného činu trvajících i pokračujících. Pro určení povahy konkrétního skutku je podstatné to, zda jednotlivé útoky (distribuční akty) lze v rámci uvedeného celku samostatně

vymežit, resp. rozdělit na samostatné skutky nebo na jednotlivé dílčí útoky pokračujícího trestného činu. V případě, že takto nelze učinit, je nutno takové jednání posuzovat v hmotně právním smyslu jako jeden skutek, a to tehdy, pokud časově neurčené jednání pachatele bylo kontinuální a jednotlivé akty mající alternativní znaky objektivní stránky skutkové podstaty ve smyslu § 283 odst. 1 tr. zákoníku byly spolu kauzálně propojeny [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2009, sp. zn. 11 Tdo 1440/2008 (publikováno pod č. T 1210)].

Podle okolností konkrétního případu proto nelze vyloučit různé formy tohoto trestného činu. Je-li však povaha skutku taková, že pachatel drogou disponuje a tuto v závislosti na konkrétním požadavku jiným osobám prodává, pak se jeho jednání „nerozpadá“ do časově izolovaných úseků, které by byly pojeny jen jednotným záměrem a dalšími souvislostmi vyjmenovanými v ustanovení § 116 tr. zákoníku, neboť (byť to případně není v konkrétním rozhodnutí vyjádřeno) mimo naplnění znaku "prodá" takový pachatel současně v mezidobí za tímto účelem drogu též "pro jiného přechovává". Kontinuita projevující se v souvislém páchání trestného činu takovým pachatelem má pak za následek, že celkové jeho jednání ve svém důsledku tvoří jeden skutek (a nikoli několik procesních skutků ve smyslu § 12 odst. 12 tr. řádu), o němž je možno rozhodovat tak, že se v závislosti na výsledcích dokazování v meritorním rozhodnutí skutek vymeží v rozsahu širším či naopak užším, aniž by bylo při jeho redukci (např. ohledně počtu dávek prodaných tomu kterému odběrateli) třeba rozhodovat zprošťujícím výrokem, jako tomu je v případě skutku ve smyslu § 12 odst. 12 tr. řádu. Na druhé straně to pak znamená, že ohledně širšího vymezení skutku (stran množství drogy či počtu odběratelů) není důvod realizovat postup upravený § 160 odst. 1, 5 tr. řádu, je-li možno učinit závěr, že jde stále o jeden a týž skutek, pro který trestní stíhání – byť v jeho užším vymezení při popisu skutku v příslušném usnesení – zákonným způsobem zahájeno bylo (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19.9.2012, sp. zn. 6 Tdo 894/2012, publikované pod č. 75/2013 Sb. rozh. tr.).

Konečně ke zcela shodným závěrům dospěl Nejvyšší soud rovněž v aktuální judikatuře, kdy ve shodě se shora citovanými rozhodnutími konstatoval, že jednání pachatele, který vyrábí a distribuuje omamné a psychotropní látky v určitém období, jež je specifikováno časovým rozpětím, určitému okruhu odběratelů, kteří si podle své potřeby takto drogu opakovaně obstarávají, je nutno kvalifikovat jako jediný skutek, tedy nikoli jako pokračování v trestném činu ve smyslu § 116 tr. zákoníku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24.03.2015, sp. zn. 11 Tdo 19/2015, v daném případě byl Nejvyšším soudem potvrzen předchozí závěr Vrchního soudu v Praze, který v předmětné věci právě z důvodu klíčového závěru o spáchání jednoho skutku zastavil trestní stíhání).

V návaznosti na výše zmíněná teoretická východiska lze v obecné rovině shrnout, že o jediný trestněprávně relevantní skutek se jedná taktéž v případech kontinuálního páchání dílčích aktů, pakliže jsou tyto akty provázány souvisejícím a kontinuálně probíhajícím jednáním (či se od něj odvíjí), jež může být podřazeno pod zákonné znaky téhož trestného činu upraveného ve zvláštní části trestního zákona.

U kontinuální distribuce drogy, pro kterou je typická celá řada prodejních aktů, je tímto kontinuálním (a pojmově přítomným) průvodním jednáním, resp. znakem, přechovávání drogy. Pokud se tedy jedná právě o takový případ drogové trestné činnosti, je nutné ho posoudit jako jediný skutek, byť je tento skutek navenek demonstrován „pouze“ jednotlivými prodeji.

Procesní následek shora uvedené hmotněprávní konstrukce se pak nevyhnutelně promítá i do roviny zahájení trestního stíhání, a to v tom smyslu, že jednotlivé prodejní akty v takových případech nejsou procesně oddělitelné a neodůvodňují postup podle § 160 odst. 1, 5 tr. řádu,

přesněji řečeno, nejde o elementy jednání pachatele, které by bylo možné z hlediska aplikace § 160 odst. 1, 5 tr. řádu posuzovat samostatně.

Jak již bylo uvedeno výše, na obviněného byla podána obžaloba pro jednání spočívající v tom, že v období počínaje rokem 2010 do současnosti ve svém bydlišti či jinde na území hl. m. Prahy opakovaně poskytoval drogu pervitin a heroin různým osobám a nejméně od listopadu roku 2012 do zadržení dne 28.05.2013 ve svém bydlišti také drogu pervitin vyráběl. Z výsledků přípravného řízení tak vyplynulo, že obviněný ve shora uvedeném období soustavně disponoval s omamnými a psychotropními látkami, které jednotlivým uživatelům v závislosti na jejich konkrétních požadavcích opatřoval. V dané trestní věci je tak naplněn nejenom znak „prodá“ ve smyslu ust. § 283 odst. 1 tr. zákoníku, ale také znaky „jinému opatří“, „pro jiného přechovává“ a konečně také „vyrobí“, přičemž takového jednání se obviněný dopouštěl v rámci celého období, pro které byla obžaloba podána. Jednání obviněného tak vykazuje znaky kontinuity, kdy období prodeje jednotlivým uživatelům se vzájemně prolínalo a jeho součástí bylo i období, kdy obviněný drogu vyráběl. Rozhodné přitom je, že z výpovědí svědků H., S., V., J., H., K., W. ani K., tedy odběratelů omamných a psychotropních látek, nelze přesně určit konkrétní okamžiky jednotlivých prodejů a jediné, k čemu se byli tito svědci schopni vyjádřit, bylo období, kdy byly tyto prodeje uskutečňovány, jejich množství a frekvence. Obdobné přitom platí rovněž pro stanovení období, v němž obviněný drogu pervitin vyráběl, které bylo v podané obžalobě, stejně jako v usnesení o zahájení trestního stíhání, stanoveno jako minimální, počínaje listopadem roku 2012, kdy byl obviněný při vaření pervitinu svědkem H. spatřen.

Jednání obviněného tak v daném případě spočívalo v řadě navazujících aktů záležejících ve výrobě a distribuci drog, které však jednotlivě nelze specifikovat přesnými časovými údaji a kterých se obviněný dopouštěl v rámci obžalobou vymezeného časového úseku s totožným úmyslem soustavně prodávat drogy za účelem dosažení zisku. Podstatné je, že uvedené útoky nelze v rámci uvedeného celku vymezit způsobem, jakým to naznačuje stížnostní soud, tj. celek rozdělit na dílčí jednání, resp. skupiny aktů, podle toho, kterému uživateli obviněný drogu opatřil, resp. kterou alternativu objektivní stránky trestného činu ve smyslu § 283 odst. 1 tr. zákoníku tyto útoky naplňují. V hmotně právním smyslu je tedy popsání jednání jedním skutkem, neboť předmětné, časově neurčené jednání obviněného bylo kontinuální, jednotlivé akty mající alternativní znaky skutkové podstaty uvedené v § 283 odst. 1 tr. zákoníku byly spolu kauzálně propojeny a směřovaly k totožnému následku, přičemž byly zahrnuty zaviněním obviněného. Za těchto okolností proto pouhé upřesnění okruhu osob, jimž byla obviněným droga opatřena, nemohlo být důvodem pro postup dle § 160 odst. 1, 5 tr. zákoníku.

Konečně, je vhodné doplnit, že k těmto závěrům ve své rozhodovací praxi dospěly rovněž některé další senáty Městského soudu v Praze, kdy právě s odkazem na shora citovanou judikaturu, ve skutkově velmi podobných věcech, vyhodnotily případy opakovaných distribučních aktů zcela opačně, tedy jako jediný skutek, nikoli jako pokračující trestný čin, a to i s tím, že takové právní posouzení znamenalo ve svých důsledcích zastavení trestního stíhání obžalovaného z důvodu vzniku překážky věci pravomocně rozhodnuté (srov. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25.3.2015, sp. zn. 67 To 86/2015; usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9.9.2015, sp. zn. 5 To 330/2015; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17.06.2015, sp. zn. 67 To 171/2015).

V souvislosti s výše zmíněným je pak třeba zdůraznit následující. Pokud v rámci soudního stádia trestního stíhání dospěje soud k jednoznačnému závěru o potřebě aplikace určité hmotněprávní konstrukce, a to se závažnými procesními dopady, není možno ignorovat

specifické procesní dopady takové hmotněprávní konstrukce ani v řízení přípravném. Stručně řečeno, pakliže v soudním stádiu platí hmotněprávní „A“ (totožnost skutku), nedílně spjaté s procesním následkem „B“ (u dodatečně žalovaných aktů zastavení trestního stíhání pro překážku *rei iudicatae*), nelze v přípravném řízení od závěru „A“ odhlížet jen proto, že zde vyvolává procesní následek „C“ (možnost v obžalobě upřesnit skutek oproti usnesení o zahájení trestního stíhání popisem jednotlivých aktů).

Na uvedeném právním hodnocení dané věci nic nemění ani výhrada stížnostního soudu, potažmo soudu nalézacího, že v usnesení o zahájení trestního stíhání stíhaný skutek z časového hlediska nezahrnoval akty, o něž byl popis skutku obsažený v obžalobě upřesněn. V tomto směru nezbyvá než upozornit na již ustálenou judikaturu k otázce totožnosti skutku, dle které je totožnost skutku zachována tehdy, je-li zachována alespoň totožnost jednání, nebo alespoň totožnost následku. Přitom nemusí být jednání nebo následek popsány se všemi skutkovými okolnostmi shodně, postačí shoda částečná. Následkem se přitom rozumí porušení individuálního objektu trestného činu v jeho konkrétní podobě, tedy konkrétní následek (porušení určitého jedinečného vztahu-zájmu), nikoli určitý typ následku [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16.02.1995, sp. zn. Tzn 12/94, (publikováno pod č. 1/1996 Sb. rozh. tr.)]. Pokud tedy období, o něž byl popis skutku upřesněn, je kontinuální ve vztahu k období, pro něž bylo trestní stíhání již zahájeno, a současně způsobený následek, spočívající v porušení zájmu na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, zůstal zachován, nemohlo pouhé upřesnění transakcí a okruhu osob, jimž byla ze strany obviněného droga distribuována ve světle této judikatury totožnost skutku v daném případě narušit. Ani tato argumentace stížnostního soudu proto na nesprávnosti napadeného rozhodnutí nic změnit nemůže.

Pokud se pak jedná o formulaci skutků užitou v obžalobě ze dne 10.6.2014 (mylně je zde uveden rok 2012), je zřejmé, že tato formulace – byť nadbytečně reflektuje určité členění, konkrétně dle osoby toho kterého odběratele drogy – v sobě zahrnuje jednak popis skutku zformulovaného již v příslušném usnesení o zahájení trestního stíhání, jednak jasné vymezení kontinuálně páchané trestné činnosti trvajících charakteru, a to ve smyslu nastíněném výše. Zmíněné členění pak samozřejmě není překážkou proto, aby mohlo být na jednání obviněného nahlíženo jako na jeden skutek.

Nezbývá proto než uzavřít, že postup státního zástupce, potažmo policejního orgánu spočívající v pouhém doplnění popisu skutku, pro který bylo trestní stíhání zahájeno, aniž by bylo vydáno usnesení dle § 160 odst. 1, 5 tr. řádu, byl správný a k vrácení věci k došetření nebyl dán zákonný důvod. Pokud přesto stížnostní soud napadeným rozhodnutím stížnost státní zástupkyně do usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 09.07.2014, sp. zn. 6 T 109/2014, jímž byla věc vrácena státnímu k došetření, dle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu jako nedůvodnou zamítl, rozhodl, aniž by pro takové rozhodnutí byly splněny procesní podmínky, tedy v rozporu se zákonem.

Navrhuji proto, aby Nejvyšší soud České republiky:

podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19.08.2014, sp. zn. 7 To 316/2014, byl ve prospěch obviněného R.Š. porušen zákon v ustanovení

§ 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu, a v řízení předcházejícím též v ustanoveních § 188 odst. 1 písm. e) tr. řádu ve spojení s § 12 odst. 12 tr. řádu.

JUDr. Robert Pelikán, Ph.D.
ministr spravedlnosti ČR

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [11 Tz 38/2017](#)